

Naročnina za celo leto
2 K.
Posamezna številka velja
6 vin.

Naročnina se tudi na
pol leta plačuje in se
mora poslati vnaprej.

Cena oznanil je za eno
stran 64 K., $\frac{1}{2}$ strani
32 K., $\frac{1}{4}$ strani 16 K.,
 $\frac{1}{8}$ strani 8 K., $\frac{1}{16}$ strani
4 K., $\frac{1}{32}$ strani 2 K., $\frac{1}{64}$
strani 1 K.

Pri večkratnem oznanilu
je cena posebno znižana.

Za oznanila (inserata)
uredništvo in upravni-
stvo ni odgovorno.
Uredništvo in uprav-
ništvo je v Ptaju v
gledališkem poslopu
štev. 3.

Štajerc izhaja vsaki drugi
petek, datiran z dnevnem
naslednji nedelje.

Dopisi dobrodošli in se
sprejemajo zaston.

Rokopisi se ne vračajo
in se morajo najdaje do
pondeljka pred izdajo
dotične številke vposlati.

Štev. 22.

V Ptiju v nedeljo dne 28. oktobra 1906.

VII. letnik

Naznanilo.

Opozarjam naše naročnike, da ima plačilo na list samo tedaj veljavno, ako ga sprejme neposredno upraviščvo "Štajerca". Nobena privatna oseba nima pravice, sprejemati v našem menu denar za list. — Tudi naznanjam, da je izstopil gosp. Anton Zavadil iz našega uredništva in nima tedaj z nami nobenih zvez več. Naročniki naj vzamejo to na znanje!

Uredništvo in upraviščvo "Štajerca".

Dan smrti . . .

Sic transit gloria mundi
(Tako mine krasca sveta!).

Najlepši izraz človeške ljubezni je pač ljubezen do mrtvih, — do onih, ki so že davno zapustili zelene livade zemljice in odšli v dejelo sreter teme, katerih kosti so že davno strohnele in od katerih nam ni ostalo drugačega kakor — spomini. Vsako leto žrtvujemo en dan te mrtvaške spomine in v črnih oblikah romamo na pokopališča, na veliko "božjo njivo", in se spominjamo onih, ki tam mirno počivajo in ki so nam zapustili le — pot za seboj in spomine . . .

Nehote pride v takih hipih vprašanje na pač: kaj je človeško življenje? Ves trud, vso delo, vso trpljenje, vso sovražstvo in vsa ljubezen, vsa poštenost in vsa sleparija, vsa duhovitost in vsa neizobraženost, — kaj pomaga? Poglej na pokopališče in našel bodeš vse stanove in spole in narode: mirno leže, ne sovražijo se več, ne poznavajo več zavisti in ošabnosti in ježe, ne preganjajo se več, ne kratičijo si pravice, ne kramljajo več z malenkostmi, ne izvajajo in ne obrekajo več, — kajti neka raka jim je velela: molčite! — bela raka vsemogočne in neizprosne in nepremagljive smrti . . .

* * *

V hipih, ko korakamo zamišljeno in otožno med grobovi, čutimo pač sredi v živem svojem srcu ledeni vzdih smrti. In sovražstvo ter jeza ugnita iz naših duš, — kajti pred strogo smrto smo vsi ednaki. Ali je vredno, da si zastupimo s sovražtvom kratke dni svojega romanja po zemlji? Sovražstvo umre in mora umreti s človekom. Le ljubezen je večna, ljubezen premaga in smrt, ljubezen traja čez grobove, ljubezen sadi vsko leto cvetove na pokopališču in polaga vence na grobove, ljubezen je močnejša od sovražstva . . . V svojih jama leže, vši oni, ki so se v življenju sovražili in borili. Mogotci in berači, brez razlike leže tu. In vzemi dve mrtvaških glav v roko ter povej, katera je bila kraljeva in katera beračova? Razlike ni, kajti smrt ne pozna razlike . . .

* * *

Velika učiteljica je smrt! In kdor misli brez strahu na smrt, je največji učenjak. Smrt nas uči: zanicevati malenkostno življenje in obratičati svoje poglede onkraj zastora ter premisljevati, da je nekaj višjega nad zemljo, proti čemu smo mi ljudje le prah, le atom, le

igrača. Smrt nas uči vere, — prave, globoke vere v zopetno združenje na onem svetu, v večnost in v Boga . . . Smrt nam zopet vsili upanje, da ločitev ne more biti večna. Ubogamati, ki vidi umirati edino deco, za katero bi preliha svojo srčno kri, — obrača svoje oko navzgor in upa vroče, da se zopet snide s svojim mrtvim ljubčekom. In otrok, ki je izgubil svojo nezmerno ljubljeno mati, ki čuti, da bode moral odslej zapuščen korakati skozi življenje, daje mrzla in mrtva roka, ki ga je doslej vodila, — ta otrok nosi v globini srca zopet upanje, da je ločitev le začasna in da boda kmalu zopet položil svojo glavo v naročje mrtvi mamici . . .

A kar je glavno: smrt, ki jo slikajo tako grozno, je najboljša učiteljica — ljubezni! Tvoj oče je postal sivolasi starček in je onemogel; tresota se njegova roka je za delo nemozna; ali tvoj oče je in kar imas, to vse je plod njegovega truda; zato mu privošči kos kruha, ki ga zahteva od tebe, zato ne delaj slabu z njim, zato mu izkazuj ljubezen, kajti pač kmalu gré starček zadnjo pot in zopet kmalu jo greš tudi ti za njim . . . In ti mati, ki imas bolnega otroka, kateremu je smrt že svoj znak na čelo pritisnila, — ne naveličaj se trpeče deca, kajti grob se že odpira in kmalu bobne kamenj na njeni krsti . . .

* * *

Vsiveti so! Koliko solz bode rosilo danes stare in nove grobove! Saj ima vsakdo svoje mrlje, svoje gomile! Oče leži v grobu, ki te je ljubil, katerega življenje je bilo le veliko darilo tebi, ki je umrl zate, kakor je umrl Izveličar na križu za človeštvo . . . Tam zopet vidim gomilo, ob kateri stoji mlad mož z otročiči, in iz njegovih očij kaplja solza za solzo; mlado ženo so mu pokopali, ženo ki je korakala pogumno ob njegovi strani skozi življenje, ki mu je bila sodelavka in dobra mati njegovih otrok; zdaj je pokopana . . .

Rože se dvigajo po pokopališču in jesenski veter pihja skozi ciprese in zvonovi pojo otožno svojo pesen . . . Dan mrličov je danes, dan smrti, in ko se sence polagoma na pokopališče vležejo, je človeku pri srcu kot da bi plavale duše ranjnih po zraku in nas gledale z velikimi očmi in nas pozdravljale iz neznane dežele, ki je tudi naš cilj . . . Ciprese se gibljejo in zvonovi pojo: toliko nas je danes, ali koliko nas ostane do prihodnjega leta? Morda strohni že roka, ki piše te vrstice in marsikatero oko, ki jih čita, bode zatisnjeno . . . Ciprese šepetajo in zvonovi jokajo: Zakaj se sovražite, ljudje? Mir naj vlada med vami, ljubezen vas vodi . . . Kajti čeprav so pozabili nekateri na nauk ljubezni, ki bi ga morali ravno oni upoštavati, — mislite vsaj vi na smrt in odpustite, da vam bode odpuščeno . . .

* * *

Politični pregled.

Naši davki. V pretekli polovici tega leta se je plačalo v Avstriji neposrednih davkov čez 193 milijonov krov in sicer: na zemljiškem davku čez 26 milijonov; na hišnorazrednem davku čez 4 milij., na hišnonajemnem davku čez 53 milij.,

na pridobinjskem davku blizu 23 milij., na istem davku podjetij z javnimi računi čez 38 milij., na dohodinskem davku čez 33 milijonov . . . Posrednih davkov pa se je plačalo: na vžitnini čez 42 milij., na vinu čez 8 milij., na pivu čez 52 milij., na mesu in klavni živini čez 10 milij., na sladkorju čez 92 milij., na petroleju blizu 15 milij., na kolekih čez 34 milij., pristojbine čez 86 milij., za vozne listke 12 milij., pri loteriji 9 milij., pri soli 22 milij. in pri tabaku čez 111 milij. . . To so številke, da se človek kar v glavi zmeša! Tekom pol leta so plačali avstrijski državljanji čez 701 milijon krov na davkih, to je tedaj 701 krat 1000 krat 1000. Z drugimi besedami: noč in dan bi moral 22 let ne-prenehoma štetiti, da bi prišel do te svote. To je delo, to je kri in mozek ljudstva!

Odsek za volilno reformo se je pečal v zadnjem času večinoma z dvetretjinsko večino, katero zahtevajo Nemci za osigurjenje volilnih okrajev. Odločitev o volilni reformi pade v kratkem. —

Sp Štajerska in proračun. V svojem proračunu za I. 1907 je predložila vlada tudi sledete pomembnejše svote, ki se tičejo sp Štajerske: za uplavajo plina v radgonskem glavarstvu 700 K.; za most čez Dravo v Mariboru 120.000 K.; za most čez Savo in Krko pri Brežicah 20.000 K.; za regulacijo Sore od Brežic do meje 75.000 K.; za regulacijo Drave pri Zavrču 64.500 K.; za Dravo od Maribora do Središča 29.000 K.; za uradna poslopja v Ptiju 3.787 K. Nadalje za štajerske gimnazije stavbe 10.500 K.; za realčne stavbe 18.400 K.; za obrtne šole 8000 K.; za ljudske šole 20.300 K.; torej skupno za šole čez 57.000 K.

Koroška in proračun. Za Koroško so v vladnem proračunu, kar se tiče slovenskih krajev, sledete svote: za glavarstvo v Beljaku 7818 K.; za poslopje deželne vlade v Celovcu 4000 K.; za hudournik v Ziljski dolini 4500 K.; za cesto pri Mlinskev grabnu 30.000 K.; za deželno cesto v beljaškem okraju 44.000 K.; za водne naprave v Ziljski dolini 9.408 K.; za italijansko cesto v Beljaku 10.500 K.; za kapeljsko državno cesto 50.000 K.; za regulacijo Drave 170.000 K.; za regulacijo v Ziljski dolini 32.420 K. Za šolstvo skupno 19.380 K., od tega 5000 za obrtne, vse drugo za ljudske šole.

Italija je sicer član trozvezze, ali vedno iz novega se pojavi mnenje, da pride prejalis le do vojske z Italijo. Velike važnosti sicer ne prisujemo tem nazorom. Ali upoštevati se mora dvojno. Prvič je istina, da se ponehje polagoma z močnim zastraženjem ruske moje, ker so notranji boji Rusijo tako oslabili, da ni mislit na kakšen spor. Rayno tako je istina, da se združuje vedno več vojaštva ob italijanski meji, da dobri n. pr. Ljubljana korno povelenjstvo itd. Na drugi strani je izšla pred kratkim v Benetkah knjižica, ki joka čez dejstvo, da niso Benetke prav nič utrjene in zavarovane. Italijanski general Saletta je tudi izdelal načrt, po katerem se bode zgradilo na Beneškem več utrjenih taborov, planinske prehode pa se bode zavarovalo z minami, tudi se namerava izboljšati utrdbe ob jadranskem morju. Posebno dobrí prijatelji si torej nismo z Italijani . . .

Kronika. Koncem decembra odpotuje cesar na Češko. — 13. t. je obdržala štajerska nemška ljudska stranka v Gradcu svoj zaupni shod in sklenila novo organizacijo. — Novi parniki naše bojne mornarice bodo stali 38 milj. kron. — Poslanci Döbernig, Seifert i dr. so predlagali izdatno podporo za občino Steuerberg pri Celovcu, v kateri je povzročila nevihita za 40.000 K škode. — Poslanec Wastian je obolel vsled prepornega dela na živilih. — Cesar je odobril sklep, da se loči občina Mozirje od kat občin Brezje, Loke, sv. Mihaela in sv. Radegunda. —

Novice.

Lopovstvo! Neki graški list je prinesel zlobno obrekovanje našega urednika. Ž veliko slastjo so se oprijeli prvaški listi tega lopovstva. Za danes izjavljamo, da je to očitanje popolnoma iz trte izvito in navadna podla laž. Omenimo še, da se bode stvar pred sodnijo izkazala in da bode naš urednik vsakega prvaškega obrekovalca za ušesih pred porotnike spravil, da bodo ti lopovi sprevideli, da ne sme nikdo tujo čast kратiti. Napad na urednika ima seveda edini namen, škodovati listu. Ali vse laži niso mogle „Štajerca“ uničiti in tudi to novo prvaško blato bode odletelo nazaj — prvakom v obraz.

Dvojno obličeje. Lahko vzkliknejo prvaki odkritosrčno: „Zwei Seelen wohnen, ach, in meiner Brust.“ Kajti vsak hip se pojavlja nov dokaz, da imajo gospodje prvaškega regiments dvojno obličeje, — enega za javnost, za ljudstvo, drugega pa za se . . . O prvaških voditeljih in nemški šoli smo že opetovano govorili. Pred ljudstvom gromejo proti nemški šoli, v svoji kamnici pa vzamejo masko raz obraza in — pošiljajo svojo lastno deco v nemško šolo . . . Semtretja pa pozabijo prvaški vođe svojo komedijo, v njih se vname izkrica resnicoljubje in takrat povedo odkrito, da imamo mi sovraženi naprednjaki prav, da govorimo istino in da nas obrekajo le zato, ker se ne klanjamemo njih modrosti . . . Evo dokaz! V ljubljanskem prvaškem dnevniku, ki je najbosnejši sovražnik nemščine, smo čitali pred kratkim članek, v katerem so tudi slediči, velezanimivi stavki:

„Sedaj čitajo kmetje „Bauernbündlerja“ in „Štajerca“ . . . Cuditi se tej prikazi ne smemo, te razmere so popolnoma naravnne. Naši narodni (prvaški) voditelji so se od preporoda pa do zadnjih dni pulili le za dvojezične napisne (!) na najobskurnejših poštih uradih, zganjali so najnadarjenejše sinove ljudstva v semeniča (!), a kmeti niso nudili niti najelementarnejših naukov o gospodarstvu . . . Saj skoraj na vsem Slovenskem nimamo večje domače industrije, niti kaj velike trgovine, razen če upoštevamo kupčevanje — z milostjo božjo. Ker slabu obdelana zemlja ne more prerediti vsega prebivalstva, ni čudo, da je naše ljudstvo toli zajubljeno v Nemce, ki deajo tisočem njegovih otrok boljši kruh, nego ga jim je zmožna dajati nemarna in zanemarjena domovina. Zato pa je tudi čisto umevno, da zahteva naš narod nemški poduk; za ubožne, a podjetne Slovence je znanje nemščine lep kapital . . .“

Tako prvaški list! Iz teh besed posnemamo, da priznavajo danes naši najzagrizenejši nasprotniki opravičenost naših napadov na prvaško-klerikalno politiko, ki se bori le za dvojezične napisne na pečatih in straničih, ki pa pušča ljudstvo v bedi umirati. Nadalje priznavajo s temi besedami prvaki sami, da je nemščina zaklad, dostikrat edini kapital za Slovence in da je zahteva po nemškem podku popolnoma opravičena. Ako primerjamo to priznavanje prvakov z raznimi članki, pridigami in govorji prvaških hujšačev, potem vidimo jasno — dvojno obličeje te gospode. Ali naprej! Omenjeni prvaški list piše nadalje:

„Ljudstvo naše ima bistre oči in zato vidi, da mu Nemci pridel rad in dobro odkupuje. Ono je opazilo, da je v „Štajercu“ mnogo koristnih (!) gospodarskih člankov, dočim se v takozvanih „narodnih“ novinah večinoma najde le opevanje darske slave in teoretičnega rodoljubja. Narod ima zdrave možgane, ki mu pravijo, da je 6 nemških markov več nego 6 avstrijskih desetic. Nas kmet dobro zna, da je bolje služiti v nemških krajih za letnih 80 do 120. gld., karor pri domačiji za 40. do 60. gld. vrhu tega tudi razvit okus, da v razločiti zabeljene žgance od nezabeljenih . . .“

Tako je! Prvaki povedo odkrito, da koristi nemščino slovenskemu ljudstvu; dobro vedo, da si pridobiš z znanjem nemškega zabeljenih žgan-

cov (= boljše življenje), da pa boš jedel brez nemščine vedno nezabeljene žgance. In v tem tiči prvaška hinavščina! Ljudstvu svetujejo nekaj, o čemur so sami prepričani, da bode ljudstvu škodovalo. Dvojno obličeje! Zanimivo je tudi, da priznavajo naši sovražniki sami, da je v „Štajercu“ mnogo koristnega in da delajo prvaški listi le za farško slavo . . . Gledé novega lista, ki si ga hoče ustanoviti „nova“ Spindlerjeva stranka, pravi prvaški list:

„Ako hočete, da bode nov list ustrezal svojemu nameu, ne smete posnemati „Domoljuba“ ali „Domovine“; vzemite si raje v zgled „Štajerca.“ Posebno oprezno bo treba pisati o nemškem jeziku in nemškem podku; zakaj se sv. Duh ne more zamoriti v našem narodu — in sicer ravno v najnadarjenejših njega slojih — spoznanja, da je znanje nemškega jezika za slovenski proletarijat često življenska potreba. Lačne množice se ne more nasiliti s pohajanjem po misijonih, ali pa s klici: „Zivio Slovenci!“, „Proč v Nemci!“, „Štajerc“ še nikdar ni udrial po materinskem jeziku svojih bralcev, čeravno tako toplo priporočuje učenje nemščine.“

In zdaj vprašamo: ali ne brijejo prvaki noroce iz ubogega ljudstva? Leta za leti so trobili, da je Nemec „sovražnik“, da je nemščina „nepotrebn“ in zdaj priznavajo sami, da so lagali in si jemljejo našega „Štajerca“ v vzor! Pokazali so ravno svojo drugo obličeje, svojo drugo dušo . . . Ti revno ljudstvo, ali ne bode pognalo te brezvstvene komedijante vendar že enkrat z mokro cunjo tja, kjer je njih prava „domovina“ — v noriščico?!

Stara klepetavka v Celju, ki nosi neopravljeno ime „Domovina“, se je zaletela pred kratkem v naprednjake; zoh nima več in griziti tedaj ne more, — zato giblje le svoj strupeni ježiček in laže, laže neusmiljeno, laže tako da se kar kadi . . . Klepetavka pravi, da so naši naročniki ljudje, ki so obsojeni zaradi udeležbe pri umoru, zaradi požiga, ki ponarejajo podpise in kradejo! Tako čenča klepetavka, ali imen ne pove. Z imeni na dan, stara babura! Ali je vseh 15 000 naročnikov „Štajerca“, takih? Imena na dan!! Kateri naročnik „Štajerca“ je bil obsojen radi udeležbe pri umoru? Kako se piše tisti naročnik, ki se je sam usmrtil, ker je ženo ubil? Z imeni na svitlo! Tu, ako trdi klepetavka „Domovina“, da so imena na prošnji za nemško šolo v Ptujski gori ponarejena, naj nam zopet imena pové!!! Pričakujem torej imen, — ali dobro vemo, da teh ne bo, kajti klepetavka laže vedoma, samo da bi se zopet priliznila klerikalcem, ki so jo sami iz hiše vrgli . . . Sicer pa nima stara klepetulja več zob in zdi se nam, da ji bode z odhajanjem naročnikov tudi kmalu — sape zmanjkala.

Zlasali so se! Čudna so pota previdnosti; največji sovražniki si podajajo roko in najboljši prijatelji se — zlasajo. V 16. štev. našega lista smo prorokovali in pisali: „Kmalu bodo franciškani kmetske župnike klofutali. Brejc prime škota Jegliča za vrat, Korošec zlasi Lampeta, kute bodo letale po zraku in prvaški babilonski stolp se podere, da se potrese zemlja.“ — Tako smo pisali in tako se zdaj godi! Celovški nadprvak dr. Brejc ter monsignore Podgorc sta vložila tožbo radi častikrake proti uredništvu klerikalnega lista „Slovenca“, v prvi vsti proti kapljanu dr. Lampetu. Kaplan Lampet je pozabil na nauk o ljubezni do bližnjega in je opsoval v svojem listu kaplana Podgorca na neusmiljen način. Ali tudi kaplan Podgorc je pozabil na nauk o krščanski ljubezni in je imenoval kaplana Lampeta zbesnelega človeka. In zdaj toži Lampek Podgorca in Podgorc Lampetu. To je prizor za bogove. Kaj neki pravita k temu celovški in ljubljanski škof? Menda nič, kajti na Slovenskem so škofi ničle, vladarji pa so — kapljančki!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Prva skrb! Vlada namerava urešniti v nekaterih krajih brez železnice poštné avtomobile. Stvar je še čisto negotova. Nemški poslanec Wastian pa je stopil takoj v dotiko z vlado in zahteval, naj se zvezeta mesta Maribor preko svetega Lenarta in Ptuj s tako avtomobilsko pošto. Ako se ta misel urešniti, moramo jo v prvi vrsti Wastianu zahvaliti. Zdaj pa, ko je še vse negotovo, pričapljajo že prvaški lističi in kriče: „Slovenske občine, vložite nemudoma na vlado prošnjo, da dobe poštni av-

tomobili slov. napis“ . . . Ali to ni res za početi? Kaj bi si vlada mislila, ako bi res kakšna občina tej bedarji ubogala? Misnila bi si pač, da smo na Štajerskem sami taki revčki Andrejčki, kakor sede v uredništvu prvaškega časopisa.

Za volitve v ptujskem okraju se naši prvaki že hudo pripravljajo. Pri temu jim je po stan klerikalni navadi vsako sredstvo dobro došlo. Posebno hudo napadajo okrajni zastop, radi no vih cestnih naprav. Skoraj v vsaki številki svojih lističov pišejo o „Onigovih cementnih mostovih“. Pisali smo že v zadnji številki „Štajerca“ o mnemu, katerega je izrazil neki slovenski inženier glede teh naprav. Sicer pa mora vsak pameten človek priznati, da bi bilo načrtnost škandal, ako se pusti na dobril, novo urejenih cestah strohene slabe mostove. Če metni mostovi so enkratni večji izdatek in trajajo potem leta in leta, medtem ko potrebujejo vedni popravki na leseni mostovih tudi vedno nove svote. Ali o stvarnih zadevah s prvaki govoriti ima toliko pomena, kot da bi imeli bob v steno. Dobro vemo: ko bi sedeli v okrajnem zastopu le prvaki in klerikalci, potem bi se hvalisalo tudi te mostove na vse pretege! Sicer pa sedi v zastop tudi nekaj prvaških odbornikov; zakaj ne sprožijo svoje svet preteže ideje na se je? V zakotnih časopisih pašariti, to zadene pač vsak pobalin. Prvaški listi pa zdaj sami grajajo svoje bralce v zastopu, češ da izostajajo od sej in ne store svojo dolžnost. Kaj šele, ako bi bil cel zastop v prvaških rokah? Odborniki bi ostali doma in okraj bi bil in ostal tako brezvestno zanemarjen kakor pred leti, ko so ga imeli prvaki. Zdaj se dela, potem pa bi se — spalo! Ponižno vprašamo: kdo pa ima dobček od zastopovega dela? Vendar prebivalstvo okraja, slovenski kmetje, slovensko ljudstvo. Nemci delajo tukaj odločno in resno za Slovence! Kajti sedanjemu naprednemu odboru ni za brezvestno politično in narodnjaško gonjo, temveč za prid gospodarstva. Ko bi mu bilo za politiko, ostal bi za pečjo, — tako pa se je predrugačil okraj v kratki dobi naprednega zastopa popolnoma. Vse nove ceste, več naprave, vsi poizkusni za dviganje gospodarsira in živinoreje, so dokaz, da razume sedanj zastop svojo analogo. Zato pustimo klerikalce hladnokrvno pri njih poslu, ki je obstojal vedno iz obrekovanja in sumničenja. Ljudstvo bodi sodnik!

Sreče ni brez — laži, si mislijo prvaški klerikalni listi in lažejo pridno naprej. Tako trde, da smo se mi zlagali, ko smo povedali, da pošiljata prvaka Brumen in Brencič svoje otroke v nemško šole, češ, dr. Brumen ima sploh še za šolo premale, Brencič pa že soli odrasle otroke. Ta je pa lepa! Mi nismo nikdar trdili, da pošilja ptujski dr. Brumen svoje dečki v nemško šolo; ali razgozniški župan Brumen je i letos milo prosil, naj sprejme g. Onig njegovega otroka v nemško šolo ter je to tudi z velikimi prošnjami dosegel. Kar se pa Brenciča tiče, je res in pribijemo še enkrat, da je posiljal svoje otroke v nemške šole! Sicer smo pa imenovali še celo vrsto drugih „vodičevje“, ki kriče kot besni proti nemščini v šoli, ki pa vendar zase tega prvaškega nauka ne upoštevajo. In gospodje molče, kajti resnice ne morejo zatrebiti!

O ptujski gimnaziji lažejo prvaški listi vedno nesramnejše. Najprvo so nasprotovali višji gimnaziji, akoravno mora vsak otrok razvideti, da je višja gimnazija v interesu mesta kakor okraja. Potem zopet so pričeli hujskati proti pripravljalnemu razredu (Vorbereitungsklasse), katerega potrebo razvidi gotovo vsak strokovnjak. Ko so se nekateri bedaki res vedeli na te prvaške limanice, ko so pošiljali svoje otroke raje v Maribor in Celje in imeli s tem podvojene troške, — zdaj kriče prvaki: slovenske dijake so vrgli iz gimnazije! To je ved kot podlo! Kdo pa sili prvake, da pošiljajo svoje sinove v Celje? Edino prvaški listi, ki so torej teh večjih troškov krivi in ki se pač zastonjava, kajti ljudstvo jih bode kmalu izpozna.

Prvaška štacuna v Ptaju še vedno tako nedostojno, prav židovska reklama dela. Listki frčajo po zraku, da je jo! Kaj ko bi se ta štacuna v Brencičev konzum preselila?

Čudne natakarice uslužujejo prvaški gostilničar „pri zamorcu“ zunaj Ptuja. Prijatelj na-